

***Folketingets 2. behandling af
Forslag til Lov om Foranstaltninger til at modarbejde
den veneriske Smittes Udbredelse
den 20. marts 1874***

Spalte 2568- 2569

Frederik Bajer, Skanderborg Amt

Det af de stillede Ændringsforslag, som hvilket Meningerne vistnok ville vise sig mest delte, er det Forslag, som er stillet under Nr. 21. Det dreier sig om den saakaldte tvungne Indskrivning eller rettere sagt om Grænsen derfor. Hele Udvalget¹ har været enige om, at det er nødvendigt at tilstede en saadan tvungen Indskrivning til en vis Grænse, men medens Udvalgets Mindretal vil gaa meget vidt i den Henseende, har Udvalgets Flertal troet kun at burde gaa saa vidt, at derved sikkedes mod Smittens Udbredelse, hvorimod det ikke ønsker at tiltræde Bestemmelsen om tvungen Indskrivning, der tillige har Karakter af Straf. Jeg skal ikke udtale mig udførligere om dette Punkt, da jeg haaber, at en af mine ærede Medforslagsstillere vil gaa nærmere ind derpaa.

Dog skal jeg som Støtte for dette Forslag fremdrage et Par Udtalelser, der maaske ville være oplysende for Afstemningen. Som bekjendt har der været nedsat en Kommission, som man har kaldet Prostitutionskommissionen, og dens Arbejder har staaet til Udvalgets Raadighed. Efter at den havde afgivet en Betænkning, har denne været sendt til Stadslægen i Kjøbenhavn, og han har omtalt den i en Skrivelse til Justitsministeriet af 26de Oktober 1871, hvori han udtaler sig imod den tvungne Indskrivning, idet han siger, at vel er det sandt, at en saadan Bemyndigelse findes optagen i de fleste Regulativer, som gjælde for de større Byer og ligeledes i Kjøbenhavn, hvor den ifølge Praxis har været indrømmet Politidirektøren, men han skjønner ikke, skriver han, at en Bemyndigelse til sliq tvungen Indskrivning er nødvendig for at opnaa den i sanitær Henseende nødvendige Kontrol. Denne Bemyndigelsen er altsaa given af Hensyn til Kontrolen. Udvalgets Flertal mener nu, at man dog bør tage saa meget Humanitetshensyn, at man ikke mod den Paagjældendes Villie gaar til et saadant Skridt, naar det ikke kan bevises, at Vedkommende har været smittet.

Der er en anden Udtalelse fra den nævnte Kommissions Forhandlinger, som jeg ved samme Leilighed vil fremdrage, nemlig en Udtalelse fra en Mand, som for Resten har holdt meget stærkt paa den tvungne Indskrivning – det er Politidirektøren i Kjøbenhavn, - men som ikke desto mindre i et Kommissionsmøde har indrømmet, at det var en voldsom Tvang. (...)

Spalte 2570

I forbindelse med spørgsmålet om hvorvidt "et mistænkt Kvindfolk" har ret til at blive undersøgt af en af sit eget køn siger Bajer:

¹ det nedsatte udvalg, der har behandlet lovforslaget sådan som det forelå efter behandlingen af det i Landstinget. Det er udvalgets ændringsforslag til dette lovforslag, som Folketinget diskutere under 2. behandlingen

(...) Nu kan man vel sige, at man ikke skal være lemfældig imod saadanne Kvindfolk; men paa den anden Side er dog ikke ethvert Spor af Blufærdighed borte hos dem, og jeg tror, at det er vigtigt at bevare om det saa er det sidste Spor af en utugtig Kvindes Blufærdighed. Jeg lægger megen Vægt paa, om man kunne komme til, at intet Kvindfolk skulde kunne tvinges til at underkaste sig en saadan Undersøgelse uden af en Person af sit eget Kjøen. Det er den Tanke, der gaar igjennem de Forslag, som ere stillede af den Side, hvortil jeg hører, at man ikke vil ty til, hvad de Retskyndige kalde Straffetrusselstheorien; man vil ikke afskrække med strenge Straffebestemmelser, men hellere lokke, gjøre Undersøgelsen saa let som mulig og se at faa saa Mange som muligt til villig at lade sig undersøge. (...)

Spalte 2578

J. Kruse, Ribe Amt

(...) Det forekommer mig, at der kunde være Anledning til at udvide Politiets Myndighed til at tage skærpede Forholdsregler med Hensyn til Kontrolføring og Visitation til at gjælde Andre end alene Fruentimmer. Jeg tror, at de ere ikke de ene Skyldige, jeg tror, at den første Anledning til, at de ere faldne saa dybt, meget ofte hidrører fra, at de ere blevne forførte ved Mandfolk, navnlig ved at de ere blevne fristede ved Penge eller Effekter eller ved at falske Ægteskabstilbud, og efter at de saa paa den Maade ere faldne, have de maaske allerede derved været anviste den Vei, som de senere blive saa ulykkelige at maatte slaa ind paa. Jeg vilde derfor tillade mig at henstille til den høitærede Minister, om der ikke kunde stilles et Forslag omtrent saalydende, at hos Personer af begge Kjøen, hvor der findes grundet Anledning til Mistanke om, at Sygdommen kan være tilstede, er Politiet berettiget til at paabyde, at der tages saadanne Forholdsregler, som ere nødvendige for, at Lovens Ord og Aand kan ske Fyldest, og da navnlig ved skærpet Kontrolføring og Visitation. Naar der kunde bringes saadanne Oplysninger frem, som kunde give grundet Anledning til Mistanke, saa forekommer det mig, at det kunde være ligesaa nødvendigt at kontrollere det ene Kjøen som det andet. (...)

Spalte 2579-2580

Justitsministeren

Det er ikke opmuntrende at tage Ordet i en Sag, der synes at vække saa ringe Opmærksomhed hos det ærede Things Medlemmer, uagtet den dog efter min Mening maa siges at være af den allerstørste Vigtighed. De ærede Medlemmer, som maatte have gennemlæst de Motiver, hvormed Lovforslaget var ledsaget, da det blev forelagt det andet Thing, ville deraf have set, hvis ikke de i Forveien vidste det, at det Samfundsonde, hvormom her er Tale ved denne Leilighed, er af en høist foruroligende Karakter. Her er Spørgsmaalet om en Sygdom, som angriber en stor Mængde af vore Medborgere, ofte endog uden at de selv have nogen Skyld deri; det er en Sygdom af en saa alvorlig Beskaffenhed, at de deraf Angrebne udsættes for maaske at blive ødelagte for Resten af deres Levetid. Ærede Medlemmer ville endvidere have set af de statistiske Oplysninger, som ere meddelt i de omtalte trykte Motiver, at det er et Samfundsonde, som er i en betænkelig Tiltagen, navnlig i de sidste Aar, og at Antallet af de Personer, som have viist sig at være angrebne af denne Sygdom – og man kan frit tilføie, at der vist er mange Flere, der have været angrebne end dem, om hvem der haves Kundskab om, at de have

været angrebne – har været i stadig Stigen, og at Antallet har naaet en høist foruroligende Høide.

Under disse Omstændigheder tror jeg, man maa erkjende, at der har været Opfordring for Regjeringen, ligesom der har været Opfordring for Lovgivningsmagten, til alvorlig at tage sig af denne Sag, og til at gjøre, hvad der er muligt for at raade Bod paa en Ulykke af saa stor Betydning. Denne min Opfattelse af Sagen fører høist naturligen til – for at jeg skal henvende mig til de Ændringsforslag, der ere fremkomne ved denne Leilighed – at stille mig saa imødekommende, som det er mig muligt, for at Loven, hvortil der haves saa stor Trang, kan blive gennemført. Jeg skal være villig til at gaa ind paa Meget, hvis Rigtighed jeg anser for at være tvivlsom; men selvfølgelig er der Punkter, hvor jeg ikke kan anse det for rigtigt at vige; Hvad disse Punkter angaar, som jeg nærmere skal komme til at omtale, beder jeg ærede Medlemmer alvorlig at overveie, om det maatte være rigtigt at modsætte sig den Opfattelse, som jeg anser det for at være nødvendigt at gjøre gældende, og derved mulig foranledige, at den hele paatænkte Lovgivningsforanstaltning skulde glippe. (...)

Spalte 2588

(...) Jeg har antydet, at det, som maa være Øiemedet med den hele Foranstaltning, er om muligt at drive det dertil, at de paagjældende Fruentimmer ikke faae Lov til at drive hemmelig Prostitution, ukontrolleret og til ubodelig Skade for det hele Samfund. Opgaven maa være at drive det dertil, at disse paagjældende Fruentimmer, naar de virkelig ville drive denne Næringsvei, undergive sig Kontrol, med andre Ord drive det dertil, at man saa vidt mulig faar den hemmelige Prostitution ombyttet med den offentlige. Dertil har man kun to Midler: at sætte Straf for at drive hemmelig Prostitution, der kan bevæge de paagjældende Fruentimmer til at foretrække at indgive sig under den offentlige Prostitution for at blive fri for Strafansvar, og saa det, at naar det viser sig, at denne Straf ikke er tilstrækkelig, men Fruentimmeret gjentagne Gange bliver dømt for den Forseeelse, der omhandles i §180 af Straffeloven, hun da kan blive undergivet den offentlige Prostitutions Regler.

Det ærede Flertal af Udvalget, som vil at §6² skal gaa ud, begrundet sit Forslag dels paa at den offentlige Prostitution skulde være en umoralsk Institution, hvor under man ikke med nogen Billighed eller Retfærdighed kan tvinge de paagjældende Fruentimmere ind, dels derpaa, at en saadan Foranstaltning ikke skulde kunne siges at være nødvendig. I første Henseende skal jeg gjøre opmærksom paa, at der intet Menneske er, som bestrider, at den offentlige Prostitution i og for sig er noget Umoralsk, men det forekommer mig, at man er nødt til at tage Verden saaledes, som den nu en Gang er, og jeg tror ikke, at det kan nytte noget at ville lukke Øinene i for, at der nu en Gang eksisterer noget Saadant som den offentlige Prostitution. Jeg tror fremdeles heller ikke, at man maa skjule for sig selv, at naar galt nu en Gang skal være, saa er Samfundet uendelig meget bedre tjent med, at Prostitutionen bringes under Kontrol og Tilsyn end med, at den drives ukontrolleret, og jeg gjentager hvad jeg udtalte før, at man her har at gjøre med Fruentimmer, som virkelig have givet Samfundet gyldig Grund til ikke at være saa nansom lige over for dem.

² §6 i det lovforslag, der drøftes i Folketinget er stort set enslydende med §7 i den endelige lov fra 1874.

Jeg beder ærede Medlemmer vel betænke, hvem det er der er Spørgsmaal om i Lovforslagets §6. Forudsætningen er, at det er Fruentimmer der først have faaet en Advarsel af Politiet om at lade være med at søge Erhverv ved Utugt, derefter paany have gjort sig skyldige heri, ere juridisk overbeviste derom og ere blevne dømte, saa have faaet en ny Advarsel til at ophøre med denne Næringsvei, men have, jeg kan sige for tredje Gang været dette Forbud overhørig, have fortsat deres Næringsvei og da paany ere blevne tiltalte og juridisk overbeviste om dette Forhold.

Jeg vil nu henstille, om man ikke er berettiget til at sige, at naar man har at gjøre med saadanne Fruentimmer, saa er der ingen Opfordring til at være saa varsom, at man af Hensyn til dem skulde udsætte Samfundet for de Farer, hvorom der er Spørgsmaal. Jeg tror man kan sige med Hensyn til disse Fruentimmer saaledes, som det er udtalt i Motiverne til denne Bestemmelse i Lovforslaget, at disse Fruentimmer i Virkeligheden selv have stemplet sig som det, der er Spørgsmaal om at gjøre dem til i Lovforslagets §6, men naturligvis indrømmer jeg villigt, at hvis man kunde undgaa dette, som jo fremtræder som en Haardhed, naar man ikke havde det nødig, fordi man havde andre Midler, saa skulde man heller ikke gjøre det. (...)

Spalte 2591

(...) Jeg har da kun tilbage at besvare en Henstilling, der blev gjort til mig af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (J. Kruse) om, hvor vidt jeg kunne være rede til at gaa ind paa nogle Tanker, som han fremsatte. Jeg maa tilstaa, at jeg tvivler meget paa, at selv om Justitsministeren skulde være villig til at gaa ind paa saaledes at stille samtlige Mandsfolk og Fruentimmer her i Landet under Politiets specielle Opsyn, hvad venerisk Sygdom angaar, det saa skulde lykkes at faae Folkethinget og Landstthinget til at gaa ind paa en saadan Forholdsregel. (...)

Spalte 2596

Overretsprokurator Christian Carl Alberti, Sorø Amt

(...) Min Hovedindvending mod dette Lovforslag er rettet mod dets §6, og jeg vil indstændig opfordre til at udskyde denne Paragraf, idet jeg tror, at §6 slet ikke virker i det Øiemed, hvori Lovforslaget er givet Flertallet,³ hvortil jeg hører, og som foreslaar at udstemme §6 af Loven, har udførlig i Betænkningen begrundet sin Anskuelse af dette Forhold. Vi have der udtalt, at vi ikke kunne give vort Minde til, at den tvungne Indskrivning anvendes ifølge Dom, og vi mene ikke, at en Domfældelse tillige bør indeholde den Virkning, at et Fruentimmer skal indskrives som offentlig. Dette anse vi for at være en umoralsk Ting. Det er dog besynderligt og i og for sig uforklarligt, at den samme Dom, der straffer et Fruentimmer for at have søgt Erhverv ved Utugt, dømmer hende til, at hun i Fremtiden skal søge Erhverv ved Utugt. Er det dog ikke en Modsigelse, at en Domstol straffer En for det, som den siger, at den Domfældte siden skal bruge som Næringsvei? Jeg veed ikke noget Tilsvarende i vor Lovgivning. Hvis man virkelig anser en tvungen Indskrivning for Noget, der er imod Ærbarhed og Moralitet, saa skal man holde det uden for Dommen, saa skal man ikke knytte en umoralsk Virkning til Domstolens Udtalelser. Jeg anser §6 for at være i den Grad stridende mod moralsk Følelse, at jeg ikke vil stemme for den Lov, som indeholder en saadan Forskrift. Vi have i

³ Udvalgsflertallet

Betænkningen paavist, at efter vor Mening behøves ikke en saadan Strenghed som den, der er udtalt i §6, for at virke imod Udbredelsen af Sygdommen, og dermed tro vi, at Samfundet maa være tilfreds. (...)

Spalte 2597-2598

J. Kruse, Ribe Amt

(...) Jeg er af den Mening, at baade Villighed og Retfærdighed maatte kræve, at man ligesaa godt paa den ene som paa den anden Side burde tage de Forholdsregler, der vare nødvendige til Forebyggelse af Smittens Udbredelse. Det er jo derfor, at dette Lovforslag er forelagt, og jeg kan ikke tro Andet, end at den høitagede Minister ønsker og mener, at der skulde tages saadanne Forholdsregler, som kunde være gavnlige i saa Henseende. Det forekommer mig imidlertid rigtignok, at det ikke er billigt og retfærdigt at springe over Gjærdet, hvor det er lavest, og det er derfor, jeg har troet, at man burde tage det svage Kjøen i Forsvar i denne Retning.

Hvorfra stammer egentlig dette store Samfundsonde, er det oprindelig fra Fruentimmerne, eller er det maaske ikke allersnarest fra Mandfolkene? Det er vistnok ikke saa sjældent, at et Mandfolk bliver smittet ved en Lejlighed og skjuler sin Sygdom. Det er nok muligt, at det heller ikke er saa sjældent, at et meget uskyldigt Fruentimmer bliver smittet under et falsk Ægteskabsløfte eller ved andre lignende Lokkemidler. Hvorledes gaar det da et saadant stakkels Fruentimmer? Hvis hun føler, at hun er smittet, saa forstaar hun strax, at hun er forført, og at det Mandfolk, der har smittet hende, kun have havt slette Hensigter. Dette kan træffe baade den Rige og den Fattige, og det træffer maaske ikke saa sjældent i finere Huse. Hvorledes gaar det nu med en saadan smitsom Sygdom? Er det ikke Tilfældet, at Enhver især skjuler en saadan afskyelig Sygdom for sin Familie saa længe han kan, og er det derfor ikke nødvendigt at tage saa skarpe Forholdsregler i den Henseende som muligt? Hele Familiens Tjenere og Tjenerinder kunne jo blive ulykkelige derved.

Jeg tror, at den høitagede Minister, naar han vil lægge sig dette paa Hjerte og tænke nøiere over, hvad jeg har sagt, vil komme til samme Tanke som jeg. Jeg tvivler ikke om, at det er en meget vanskelig Sag at komme til Opdagelse i denne Henseende; men derfor er det ogsaa, at jeg har villet stille et saadant Forslag, hvorved der kunde gives Anledning til, at Vedkommende selv maaske lettere vilde angive, at de led af en saadan Sygdom. Det er vistnok ikke saa sjældent Tilfældet, at den bliver bragt fra den ene Side over paa den anden, og at den mest Uskyldige faar Skyld for, at det er ham, der oprindelig har ført Sygdommen ud. (...)

Spalte 2600-2603

Justitsministeren

Det er navnlig nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), der bevægede mig til anden Gang at begjære Ordet. Det ærede Medlem udtalte sig imod, at Straffen i Straffelovens §180 blev skærpet og han fremsatte i den Anledning det Spørgsmaal, at det turde være tvivlsomt, om Straf overhovedet standser den Slags Forseelser. Deri giver jeg det ærede Medlem Ret, at jeg ikke tror, at Straf i og for sig standser den Slags Forseelser, men det er heller ikke derom det dreier sig. Spørgsmaalet

er, om ikke Straffen kan have nogen Indflydelse paa de Paagjældende Personers mere eller mindre Beredvillighed til at underkaste sig den Kontrol, som er af saa overordentlig stor Betydning for det hele Samfund.

Anstil en Gang, mine Herrer, en Sammenligning imellem det Fruentimmers Stilling, der bedriver Utugt som Erhverv, der driver Utugt for Betaling, uden at være undergivet Politiets Tilsyn og Kontrol, og saa det Fruentimmer, der driver den samme Næringsvei, men som er under Politiets Tilsyn og Kontrol, og De ville da let komme til det Resultat, at det førstnævnte Fruentimmers Stilling er i mange Henseender misundelsesværdig i Sammenligning med det sidst nævnte Fruentimmers. Hun har en ganske anderledes Frihed i sine Bevægelser, hun kan ganske anderledes gjøre sig Livet behageligt og er ogsaa i Besiddelse af flere Midler og Veie til overhovedet at finde det Erhverv, som hun søger. Det tror jeg ikke, at jeg behøver at udmale videre, thi Enhver vil let kunne overbevise sig derom. Det andet Fruentimmer, det indskrevne Fruentimmer, er ikke blot undergivet en for hendes personlige Forhold høist ubehagelig Kontrol og Tilsyn, men hun er ligefrem indskrænket i sin Hele Levemaade, hun er ligefrem indskrænket i sin Bedrift og er ogsaa i den Henseende, taget fra et aldeles materielt Standpunkt, stillet meget lavere og ringere end det først omtalte Fruentimmer.

Samtidig med, at der er denne Forskjel i de to Klasser af Personers Stilling, saa er der, naar man spørger om Farligheden af disse to Klasser af Fruentimmer, ogsaa en overordentlig stor Forskjel; men medens Behagelighederne vare overveiende paa det ikke indskrevne Fruentimmers Side, saa maa man sige, at, naar der er Spørgsmaal om Faren, saa er den uendelig meget større netop for de ikke indskrevne Fruentimmers Vedkommende i Modsætning til de indskrevne. Deraf synes det mig, at det absolut maa fremgaa, at, naar man er nødt til at beskæftige sig med Ordningen af disse Forhold, og Enhver kan jo vide, at det er Noget, man ikke indlader sig paa, undtagen der er en haard praktisk Nødvendighed derfor, saa maa det ogsaa fremstille sig som en naturlig Opgave, at ordne Forholdene saaledes, at der kan blive nogen Opfordring for et Fruentimmer, der vil drive denne Næringsvei, til at undergive sig den Kontrol, som er saa magtpaaliggende.

Men, naar man dels reducerer Straffen til Intet, saa at sige, og dels indretter det saaledes, at de Paagjældende kunne blive ved at drive Trafiken og lade sig dømme, uden nogensinde imod deres Villie at blive indskrevne, saa borttager man de Midler, som Samfundet har, til overhovedet at bringe de paagjældende Fruentimmer ind under Kontrol imod deres Villie (Winther: Sæt dem i Forbedringshuset!) Det ærede Medlem siger, at man skal sætte dem i Forbedringshuset. Det er et Forslag, som forekommer mig vilde gaa overordentlig meget i modsat Retning af den, som det ærede Medlem af Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) førte Ordet for; thi han mente, at det var haardt at sætte dem paa Vand og Brød. Hvad mon han da vild mene om et Forslag, der gaar ud paa at sætte dem i Forbedringshuset? Nei! Der maa desuden være Maade med al Ting.

Naar dernæst det ærede Medlem af Sorø Amts 2den Valgkreds sagde, at det var en Udtalelse, som kunde synes at være meget slaaende, at han maatte være bestemt imod at vedtage §6, hvorefter det paa en Maade kunde siges, at den samme Dom, som idømte Straf for et vist Forhold, tillige dømte de Paagjældende til at gjøre det, som Dommen

udtalte Straf for, saa er dette jo fuldstændig urigtigt. Det var en Yttring, som ganske vist har noget meget Pikant ved sig, men de ærede Medlemmer, som vilde undersøge den Ting nøiere, ville jo dog umulig kunne være blinde for, at det, som der straffes for, er ikke Løbsagtighed i og for sig, men det er dette, trods det givne Forbud og uagtet de Paagjældende ikke ville underkaste sig de Kontrolbestemmelser, som Samfundets Tarv gjør nødvendig, ikke destomindre at vedblive at drive Utugt for Betaling. Det er derfor, de straffes, og Dommen, som indirekte i Følge §6 vil føre til, at de Paagjældende, ikke umiddelbart i Kraft af Dommen, men i Følge en sig dertil sluttende administrativ Foranstaltning, blive indskrevne, straffer altsaa netop kun fordi de gjøre sig skyldige i Noget, som man for Fremtiden vil have, at de skulle lade være at gjøre; man vil netop have, at de for Fremtiden skulle lade være at drive Utugt imod Forbud og Kontrol.

Det ærede Medlem sagde fremdeles, at §6 slet ikke virker i det Øiemed, hvori Loven gives. Jeg tror, at, hvad jeg har anført i den Henseende, kan være tilstrækkeligt; Lovens Øiemed er netop at bringe det dertil, at der kan føres et sanitært Tilsyn med de paagjældende Personer, der drive denne Næringsvei, men for at et saadant Tilsyn kan føres paa en virksomhedsfuld, paa betryggende Maade, er det nødvendigt, at de paagjældende Fruentimmer, naar de have opført sig paa en vis Maade, naar det har viist sig, at de ere uforbedelige, naar det har viist sig, at de søge deres Erhverv paa den Maade, da ogsaa kunne blive dragne ind under dette Tilsyn, og det Tilsyn, der er Spørgsmaal om efter §5⁴, kan ikke være fyldestgjørende; det er ikke saa effektivt som det Tilsyn, der er Spørgsmaal om, at de indskrevne Fruentimmer ere undergivne.

Dertil kommer en anden Ting, som heller ikke maa overses. De Personer, der ere indskrevne, ere ikke blot undergivne dette gjentagne lægelige Tilsyn paa en mere tilfredsstillende og betryggende Maade end de andre Fruentimmer, men de ere i det Hele taget i deres Gjøren og Laden stillede under et Opsyn, som der slet ikke kan være Tale om med Hensyn til de andre Fruentimmer, og skjøndt ganske vist den lægelige Side af Sagen er den langt overveiende vigtige, saa er der ogsaa andre Hensyn, som ikke ere uden Betydning, og jeg tror, at Enhver maa give mig Ret i, at, naar det er et nødvendigt Samfundsonde at maatte have Prostitution, saa er det dog paa den anden Side Samfundets Pligt at ordne dette Uvæsen, denne umoralske Institution, paa en saadan Maade, at den træder saa lidt som mulig i Konflikt med den almindelige Anstændigheds- og Sømmelighedsfølelse, og i den Retning er det ogsaa af Interesse, at de paagjældende Fruentimmer, som maa siges at have gjort sig værdige dertil ved hele deres Opførsel, kunne blive undergivet disse Regler, disse Baand og Indskrænkninger, som ikke finde Anvendelse paa de andre Fruentimmer.

Det er en Feitagelse af det det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds, at man i Landstinget skulde have udtalt sig imod §6. Der har ikke været stillet Ændringsforslag i Reting af at faa denne Paragraf ud af Loven, eiheller er der Nogen, der har hævet sin Stemme derfor. (...)

Spalte 2606

Ordføreren, læge og geheimeetatsråd C. Fenger

⁴ svarer stort set til §6 i den endelige lov fra 1874

(...) Sagen er simpelthen den, at det, som i den Henseende bør foretages, er det, som maa erkjendes for i og for sig at være naturligt og hensigtsmæssigt, og hvorved ikke noget Menneskes moralske Ret bliver krænket. Disse Menneskers moralske Ret vil ikke blive krænket derved, at man siger til dem: Naar I ville udøve denne Næringsvei, saa skulle I udøve den paa den Maade, som Loven tilsteder. Men det er netop dette, som der er sagt; der er sagt: Efter at det ved gjentagen Dom er blevet fuldstændig konstateret, at Vedkommende er forfalden til at søge Erhverv ved Utugt, saa skal hun for Fremtiden gjøre det paa den Maade, som Loven tilsteder. Jeg finder ikke, at man kan sige, at dette paa nogen Maade er at træde hendes Rettigheder for nær.

Dertil kommer, at man fuldstændig, synes det mig, maa erkjende det Begrundede i den ærede Justitsministers Paastand, at det er en ganske særlig Betryggelse, som haves med Hensyn til Smittes Udbredelse derved, at disse Fruentimmer ere underkastede et Regulativ. Derom haves der Vidnesbyrd fra alle dem, som kjende disse Forhold. Vi have jo liggende for os Erklæringer om Sagen ikke blot fra Politiet, men ogsaa fra Læger og med disse Forhold bekjendte Mænd, som erklære, at det er i den hemmelige Prostitution, at den store Kilde til Sygdommens Udbredelse ligger, og at man ved saa vidt mulig at sætte den offentlige Prostitution i Stedet for den hemmelige i en væsentlig Grad vil sættes i Stand til at faae Sygdommen dæmpet og formindsket. Men naar det er saaledes, saa forekommer det mig at vi vilde gjøre stor Uret ved at følge Udvalgets Flertal og udstemme §6.

Rigsdagstidende 1873-74, Folketingets forhandlinger.